

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl soudcem Mgr. Kamilem Tojnerem ve věci

žalobce: **A. T.,**
nar. X,
státní příslušnost: Republika Uzbekistán,

zastoupen advokátem Mgr. Tomášem Císařem,
sídlem Vyšehradská 415/9, Praha 2,

proti
žalovanému: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie,**
se sídlem Olšanská 2, Praha 3,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 4. 2026, č. j. CPR-7923-7/ČJ-2026-930310-V236,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Policie ČR, Krajského ředitelství

Shodu s prvopisem potvrzuje K. T.

policie hl. m. Prahy, KRPA-14797-13/ČJ-2026-000022-SV ze dne 9. 1. 2026, kterým bylo žalobci podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) uloženo správní vyhoštění a byla stanovena doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států EU, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, (dále jen „smluvní státy“), v délce 1 roku. Počátek této doby byl stanoven od okamžiku, kdy žalobce vycestuje z území EU a smluvních států. Současně podle § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců byla žalobci stanovena doba k vycestování do 30 dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí. Toto rozhodnutí bylo potvrzeno.

2. V žalobě namítl nedostatečně zjištěný skutkový stav věci dle § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, (dále jen „správní řád“), správní orgán dle žalobce zjistil pouze skutečnosti svědčící v jeho neprospěch. Došlo k porušení § 2 odst. 3 a 4 správního řádu, § 50 odst. 3 správního řádu. Žalovaný aproboval vady prvoinstančního rozhodnutí. Žalobce dále uvedl, že je přesvědčen o nepřiměřenosti rozhodnutí, pokud jde o uložené opatření. Délka správního vyhoštění byla vyměřena nepřiměřeně a neadekvátně okolnostem případu, odporuje základním zásadám. Jeden rok je dle žalobce doba neúměrná a nepřezkoumatelně stanovená. Uvedl, že šlo v jeho případě o excesivní jednání jinak zcela bezúhonné osoby. Doba neoprávněného pobytu nebyla zásadně dlouhá, cca tři týdny. Je nutné vážit následky, které má uložené správní vyhoštění pro život cizince a jeho možnost cestovat po území společenství i do budoucna a volit řešení, které těmto okolnostem odpovídá nejlépe a při co možná nejmenší míře zásahu do práv postižené osoby. Dostatečně nebyl dle žalobce posouzen ani dopad rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života. Poukázal na § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců a na § 174a téhož zákona. Prvoinstanční správní orgán zmínil obecně a nepřímě hlediska dle § 174a zákona, ale nevypořádal se s možnými důsledky rozhodnutí o správním vyhoštění pro budoucí život žalobce. Pokud namítal v odvolání nepřiměřenost i ve vztahu k jeho slovenskému pobytu, resp. podané žádosti, netvrdil, že jej tato opravňuje k pobytu v ČR, nicméně stále má za to, že správní orgán věděl, že vyhoštěním bude toto slovenské pobytové řízení zmařeno a mohl tudíž řízení zastavit či rozhodnout ve smyslu § 50a zákona. Rozhodnutí nepokrývá konkrétní situaci žalobce, ta je nyní odlišná s ohledem na zastavení jeho slovenské pobytové žádosti. Rozhodnutí nereflektuje polehčující okolnosti, tj. že šlo o excesivní jednání, bezúhonnost a širší společenskou nezávadovost žalobce a jeho spolupráci se správním orgánem. Toto nebylo vzato v úvahu ani v úvaze o délce vyhoštění. Rozhodnutí je nepřezkoumatelné.
3. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby.
4. Ze správního spisu soud zjistil tyto skutečnosti.
5. Dle úředního záznamu ze dne 9. 1. 2026 byla téhož dne provedena pobytová kontrola žalobce, při které bylo kontrolou jeho cestovního dokladu zjištěno, že přicestoval dne 11. 2. 2025, kdy měl vyznačeno slovenské vízum platné do 30. 9. 2025. Výstupní razítko ani jiné pobytové oprávnění nebylo nalezeno. Žalobce se pouze prokázal potvrzením o podání žádosti o pobytové oprávnění na Slovensku ze dne 25. 9. 2025.
6. Téhož dne byl učiněn dotaz na slovenskou stranu ohledně zjištění, zda má žalobce na Slovensku jakékoli pobytové oprávnění (a případně odkdy dokdy platné) a zda jej podaná žádost opravňovala k pobytu mimo Slovensko. K této žádosti bylo odpovězeno, že žalobce nemá v současnosti (tj. ke dni odpovědi 9. 1. 2026) žádné pobytové oprávnění na Slovensku, má tam pouze podanou žádost ze dne 25. 9. 2025.

7. Při výslechu žalobce uvedl, že je zdrav. Do ČR přicestoval dne 11. 2. 2025, a to na základě slovenského víza. Po měsíci pobytu odjel na Slovensko za práci. Dne 25. 9. 2025 tam požádal o povolení k pobytu. Poté byl na Slovensku a dne 15. 12. 2025 přijel do ČR navštívit známé, od té doby zde byl nepřetržitě. K dotazu, proč nevycestoval v době platnosti slovenského víza, tj. do 30. 9. 2025, sdělil, že na Slovensku požádal o pobyt. K otázce, zda ví, že se nachází na území schengenského prostoru bez pobytového oprávnění, uvedl, že nyní to již ví, myslel si, že zde může být i na žádost. Bydlí v Praze na ubytovně, podrobnosti nezná, stojí jej to 5 000 Kč měsíčně. Řízení o pobytové žádosti na Slovensku ještě probíhá. Nepracuje, má peníze ještě ze Slovenska, kam se chtěl již brzy vrátit. Ví o tom, že na území nemůže pracovat. Chtěl zde zůstat, až by mu zavolali, nyní je továrna VW zavřená a není práce. Nemá zde žádný majetek. Je zdrav a lékaře nenavštěvuje, zdravotní pojištění nemá sjednáno. Peníze na vycestování zatím nemá. Je svobodný a bezdětný, rodina žije v Uzbekistánu, v ČR ani EU nikoho nemá. Nemá zde žádné vazby, nepáchal zde trestnou činnost. V domovském státě bude bydlet u rodičů. Naposledy tam byl v únoru 2025. v zemi původu mu nic nehrozí. Důvodem, proč nechce vycestovat, je absence práce mimo ČR.
8. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán [(§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s. ř. s.“)], při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
9. Soud při svém rozhodování vyšel z uvedených právních předpisů:
10. Podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců *police vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 5 let, pobývá-li cizinec na území nebo na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn.*
11. Žalobce v žalobě namítl, že ze strany žalovaného nebyl dostatečně zjištěn skutkový stav, kdy konkrétně nebylo patřičně zohledněno, že měl podanou žádost na Slovensku (ze dne 25. 9. 2025), což byla dle žalobce skutečnost, která mohla vést k mírnějšímu řešení jeho věci, např. mohlo být rozhodováno ve smyslu § 50a zákona o pobytu cizinců.
12. K tomu soud uvádí, že správními orgány bylo zjištěno následující.
13. Dle úředního záznamu ze dne 9. 1. 2026 byla téhož dne provedena pobytová kontrola žalobce, při které bylo kontrolou jeho cestovního dokladu zjištěno, že přicestoval dne 11. 2. 2025, kdy měl vyznačeno slovenské vízum platné do 30. 9. 2025. Výstupní razítko ani jiné pobytové oprávnění nebylo nalezeno. Žalobce se pouze prokázal potvrzením o podání žádosti o pobytové oprávnění na Slovensku ze dne 25. 9. 2025.
14. Téhož dne byl učiněn dotaz na slovenskou stranu ohledně zjištění, zda má žalobce na Slovensku jakékoli pobytové oprávnění a zda jej k tamnímu pobytu opravňovala podaná žádost. K této žádosti bylo odpovězeno, že žalobce nemá v současnosti (tj. ke dni odpovědi 9. 1. 2026) žádné pobytové oprávnění na Slovensku, má tam pouze podanou žádost.
15. V rozhodnutí ze dne 9. 1. 2026 správní orgán I. st. uvedl, že žalobce se dopustil neoprávněného pobytu na území od 15. 12. 2025 do 9. 1. 2026. Dále zmínil, že z odpovědi

slovenské strany je patrné, že žalobce podal žádost o přechodný pobyt na Slovensku v době platnosti tamního víza. Do doby vyřízení žádosti mohl pobývat na Slovensku, nikoli však cestovat mimo něj. Podaná žádost, na základě které je cizinec trpěn na území Slovenska, není platné povolení k pobytu dle čl. 2 odst. 16 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/399 ze dne 9. března 2016, kterým se stanoví kodex Unie o pravidlech upravujících přeshraniční pohyb osob, (dále jen „Schengenský hraniční kodex“), neboť jde jen o podanou žádost.

16. Dne 26. 3. 2026 učinil žalovaný další dotaz na Slovensko, kde žádal o sdělení, zda bylo rozhodnuto o předmětné žádosti žalobce, případně kdy. Dále, zda žalobce je držitelem k povolení pobytu podle čl. 2 odst. 16 Schengenského hraničního kodexu na území Slovenska a zda se má ponechat záznam v SIS.
17. Dne 31. 3. 2026 bylo odpovězeno, že řízení ve věci žádosti stále probíhá, konkrétně bylo řízení již zastaveno, avšak probíhá doručování žalobci. Dále bylo uvedeno, že žalobce není držitelem zmíněného pobytového oprávnění, záznam v SIS je potřeba ponechat.
18. Následně bylo žalovaným dne 29. 4. 2026 vydáno napadené rozhodnutí, ve kterém zohlednil sdělení slovenské strany a další skutečnosti týkající se pobytu žalobce, zejména data ohraničující jeho pobyt v ČR, přičemž žalovaný uvedl, že žalobce naplnil skutkovou podstatu správního vyhoštění, neboť ode dne 15. 12. 2025 do 9. 1. 2026 pobýval na území ČR, aniž by k tomu byl oprávněn. Nedisponoval žádným pobytovým povolením na území ČR a ani na území členských států Evropské unie a smluvních států (uvedeném v čl. 2 odst. 16 Schengenského hraničního kodexu).
19. Zdejší soud se podobnou situací zabýval v rozsudku ze dne 27. 1. 2026, č. j. 16 A 58/2025 – 21, kde uvedl, že: *„Žalobce při výslechu uvedl, přijel nejprve do Bulharska (18. 5. 2024), odkud 7. 9. 2024 vycestoval do Polska, dne 3. 6. 2025 do ČR. Soud připouští, že správní orgány neuvedly podrobnosti týkající se fikce pobytu v Polsku, ke které oba správní orgány pouze obecně zmínily, že tato opravňovala žalobce jen k pobytu v Polsku, nicméně je též potřeba dodat, že žalobce danou námitku vzněsl poprvé až v žalobě, tedy žalovaný v napadeném rozhodnutí neměl bez dalšího důvod odůvodnění správního orgánu I. st. v tomto podrobněji doplňovat. Na jedinou zásadní odvolací námitku týkající se bulharského povolení žalovaný adresně reagoval.“*
20. *Soud má za to, že i kdyby samotné vedení pobytového řízení v Polsku zakládalo žalobci po dobu řízení „legální pobyt“ na území Polska (vnitrostátní právní fikci), taková skutečnost sama o sobě nezakládá oprávnění k pobytu na území České republiky. U státních příslušníků třetích zemí se oprávněnost vstupu a pobytu na území členských států posuzuje podle práva Evropské Unie, zejména podle nařízení (EU) 2016/399 (Schengenský hraniční kodex). Podle čl. 6 odst. 1 písm. b) tohoto nařízení musí státní příslušník třetí země při vstupu mj. mít platné vízum, je-li vyžadováno, ledaže je držitelem platného povolení k pobytu nebo platného dlouhodobého víza. Zároveň nařízení (EU) 2018/1806 stanoví, že státní příslušníci třetích zemí uvedených v příloze I podléhají vízové povinnosti; mezi nimi je i Uzbekistán. Z uvedeného plyne, že pro posouzení oprávněnosti pobytu žalobce na území České republiky je rozhodné, zda žalobce disponoval platným vízem, anebo zda byl držitelem takového pobytového titulu jiného schengenského státu, který právo Unie pro účely vstupu a krátkodobého pobytu v jiných státech uznává (povolení k pobytu či dlouhodobé vízum). Žalobce však žádné takové vízum ani pobytový titul nepředložil a z podkladů ve spise nevyplývá, že by jím disponoval. Nadto samotné „čekací“ postavení žadatele, které některé právní řády vážou na posuzování první žádosti o povolení k pobytu, nelze bez dalšího ztotožňovat s „povolením k pobytu“ ve smyslu Schengenského hraničního kodexu, neboť*

tento kodex z pojmu „povolení k pobytu“ výslovně vylučuje mj. dočasná oprávnění vydaná po dobu posuzování první žádosti o povolení k pobytu (čl. 2 odst. 16 písm. b) pod písm. i) Schengenského hraničního kodexu). Z těchto důvodů existence pobytového řízení v Polsku a případná vnitrostátní polská „fikce legality pobytu“ po dobu tohoto řízení nemohly samy o sobě založit oprávnění žalobce pobývat na území České republiky.

21. *Soud konstatuje, že je na cizinci, aby zajistil, že v době přítomnosti v ČR (a též EU a smluvních států) bude disponovat potřebnými pobytovými oprávněními a doklady. Žalobce v minulosti disponoval pobytovým oprávněním v Bulharsku, o to však přišel, přičemž bylo na něm, aby stav tohoto oprávnění sledoval, znal a aby dodržoval své příslušné pobytové možnosti. Obdobné platí ohledně žádosti o pobytové oprávnění v Polsku. Bylo na žalobci, aby sledoval vývoj tohoto řízení a aby především sám znal možnosti pobytu plynoucí z podané žádosti.“*
22. *Situace v citované věci se od nynější věci žalobce liší zemí podání žádosti, kdy u žalobce jí bylo Slovensko, podstata věci je však do značné míry totožná. Žalobce sice námitku nedostatečného zohlednění pobytové žádosti vznesl již v odvolacím řízení, nicméně v odvolání pouze uvedl, že do odůvodnění rozhodnutí nebyla promítnuta skutečnost běžícího řízení na Slovensku. Tak tomu však není, neboť jak bylo výše uvedeno, správní orgán I. st. se k podané žádosti žalobce na Slovensku v odůvodnění vyjádřil a zjišťoval naopak i podrobnosti k ní. Žalovaný pak tyto informace ještě dále rozvedl. Oba správní orgány se otázkami pobytu žalobce na Slovensku zabývaly, ale nebylo zjištěno, že by žalobce jakýmkoli tamním pobytem disponoval, žalobci bylo opakovaně uvedeno, že podání žádosti na Slovensku nevedlo k získání pobytových možností v ČR.*
23. *Z šetření odvolacího správního orgánu, tedy žalovaného, vyplynulo, že ke dni obdržení této informace (31. 3. 226) žalobce na Slovensku již žádné pobytové oprávnění neměl, přičemž co se týká podané žádosti, soud se plně odkazuje na své dřívější závěry z citovaného rozsudku. Postavení osoby s podanou žádostí v jiné zemi schengenského prostoru není shodné s postavením osoby, která disponuje platným vízem. Případná fikce pobytu žalobce na Slovensku by nemohla bez dalšího založit možnost žalobce pobývat v ČR či jiných zemích schengenského prostoru mimo Slovensko.*
24. *Žalobce sice zcela nerezignoval na řešení pobytu, nicméně to nic nemění na tom, že žádný platný pobytový titul pro pobyt v ČR neměl. Bylo na žalobci, aby si ověřil své pobytové možnosti dostatečně včas, za tím účelem se mohl obrátit například na nynějšího právního zástupce. Žalobce však při výsledku naopak uvedl, že nevěděl, že jej žádost o pobytové oprávnění podaná na Slovensku, k pobytu neopravňovala. Informace o svých pobytových záležitostech si přitom měl opatřit ještě před realizací plánovaného pobytu. To platí i ohledně pobytových možností plynoucích z podané žádosti. Žalobce naopak zjevně neměl potřebný přehled o své situaci, neboť při výsledku uvedl, že nevěděl, že mu podaná žádost ze Slovenska neumožňovala cestovat do ČR.*
25. *Soud proto námitku žalobce ohledně nedostatečně zjištěného skutkového stavu, jakož ani námitku, že nebyly dostatečně vzaty v úvahu skutečnosti týkající se jeho pobytové žádosti na Slovensku, jako důvodnou neposoudil. Šetřením odvolacího orgánu bylo následně prokázáno, že žalobce pobytové oprávnění na Slovensku dále nezískal, neboť jeho žádosti nebylo vyhověno, byť bylo uvedeno, že rozhodnutí ještě nebylo skončeno. Důvodnou soud neshledal ani námitku nepřezkoumatelnosti rozhodnutí.*
26. *Co se týče délky uloženého správního vyhoštění, je na uvážení správního orgánu, jak dlouho dobu s přihlédnutím ke konkrétním okolnostem případu, pro správní vyhoštění v rámci*

zákonného rozpětí stanoví. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 7. 12. 2016, č. j. 10 Azs 181/2016 - 41, uvedl, že: „Otázka stanovení doby, po kterou není umožněn cizinci vstup na území, je plně v diskreční pravomoci správního orgánu. Závisí-li rozhodnutí správního orgánu na správním uvážení, soudy ve správním soudnictví přezkouvávají pouze to, zda správní orgán při svém rozhodování nepřekročil meze správního uvážení, tj. „samotné správní rozhodnutí podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem“ (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2003, čj. 3 Azs 12/2003 - 38). Úkolem soudu tedy není nahradit správní orgán v jeho kompetenci ani nahradit správní uvážení uvážením soudním (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2003, čj. 5 A 139/2002 - 46).“

27. Lze též poukázat na rozsudek NSS ze dne 10. 2. 2021, č. j. 2 Azs 343/2020 - 21, ve kterém zmínil: „Soud tedy nepochybí, pokud se omezí toliko na zkoumání toho, zda se správní orgány při uložení konkrétní délky zákazu vstupu na území nedopustily možného excesu či svévole (srov. rozsudek NSS ze dne 13. 1. 2021, č. j. 6 Azs 313/2020 - 40). Správní uvážení přitom musí nalézt odraz v odůvodnění rozhodnutí, aby mohl soud přezkoumat, zda jej správní orgán nezneužil či nepřekročil jeho meze (srov. rozsudek NSS ze dne 22. 9. 2004, č. j. 2 As 19/2004 - 92, č. 430/2005 Sb. NSS, či ze dne 30. 11. 2004, č. j. 3 As 24/2004 - 79). V rozsudku ze dne 4. 4. 2019, č. j. 1 Azs 45/2019 - 28, dále Nejvyšší správní soud poukázal na to, že „zákon o pobytu cizinců v souvislosti s dobou zákazu vstupu na území vůbec nepracuje s pojmy polehčujících a přitěžujících okolností. Správní orgán prvního stupně pak ve svém rozhodnutí má poukázat na skutkové okolnosti případu (...), pro které uložil délku zákazu vstupu na území v polovině zákonné sazby. (...) Samotnou spolupráci v dalším průběhu řízení nelze považovat za něco mimořádného a zohledňovat ji ve prospěch stěžovatele.“ Dále např. v rozsudku ze dne 19. 9. 2018, č. j. 8 Azs 111/2018 - 39, Nejvyšší správní soud řešil konkrétně námitku, že „doba, po kterou mu (tamějšimu stěžovateli) nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, je nepřiměřená ve vztahu k době jeho protiprávního jednání (4 dny)“, přičemž naznal, že „na území České republiky sice stěžovatel skutečně byl pouze velice krátkou dobu, avšak je nutné posuzovat i jeho dřívější chování. (...) Nejedná se tak o bagatelní neoprávněný pobyt v délce 4 dní na území České republiky, jak stěžovatel tvrdil, ale o soustavné a dlouhodobé porušování právních předpisů, z čehož je zřejmá jeho velmi nízká úcta k platným právním předpisům.“
28. Z citovaných závěrů Nejvyššího správního soudu je patrné, že vedle délky neoprávněného pobytu musí vzít správní orgány v potaz i ostatní okolnosti případu a řádně odůvodnit, z jakého důvodu dospěly k uložení správního vyhoštění v té či oné délce. Velký význam má doba neoprávněného pobytu cizince na území jako jistá výchozí okolnost určující dobu zákazu pobytu, nejedná se ale o okolnost výlučnou. V rozsudku č. j. 16 A 46/2025 - 14, ze dne 27. 10. 2025, zdejší soud neshledal nepřiměřenost správního vyhoštění v délce 2 let za neoprávnění pobyt 27 dnů proto, že tvrzení cizince bylo velmi nevěrohodné, přičemž byl prokázán záměr na území přicestovat s cílem zde pracovat, aniž by k tomu hodlal mít povolení. V případě nynějšího žalobce mu bylo uloženo správní vyhoštění v roční délce, což soud v dané věci má za zcela přiměřené a odpovídající.
29. Správní orgán I. st. uvedl, že při stanovení délky správního vyhoštění zohlednil délku a závažnost neoprávněného pobytu žalobce v ČR (od 15. 12. 2025 do 9. 1. 2026). Ve prospěch žalobce bylo zohledněno, že se správním orgánem spolupracoval a vypovídal. Není tedy pravdou, že by bylo odhlédnuto od skutečností svědčících v žalobcův prospěch, ty však nemohly být samy o sobě důvodem pro neuložení správního vyhoštění. Žalovaný dodal, že

byl zohledněn také věk žalobce, absence zdravotního pojištění a fakt, že nešlo o první protiprávní jednání, neboť bylo zjištěno, že žalobce v ČR spáchal přestupek (evidence ze dne 30. 3. 2025). Žalovaný poukázal rovněž na to, že před příjezdem žalobce do ČR dne 15. 12. 2025 byl evidován ještě pobyt žalobce v ČR dne 6. 10. 2025, tedy rovněž již po platnosti slovenského víza. Pobyt byl zjištěn pobytovou kontrolou.

30. Soud neshledal, že by správními orgány bylo překročeno správní uvážení. Žalobce se dopustil necelého měsíčního neoprávněného pobytu, ve kterém dle svého sdělení hodlal i dále pokračovat, neboť dle svého sdělení nevěděl, že žádost o pobytové oprávnění podaná na Slovensku mu neumožňovala pobyt v ČR. Tomu ostatně odpovídá i způsob zjištění neoprávněného pobytu žalobce, který byl odhalen pobytovou kontrolou provedenou pracovníky policie, tedy nikoli tak, že by žalobce věc jakkoli aktivně řešil, kdy důvodem zřejmě bylo právě tvrzené údajné přesvědčení žalobce o legálnosti pobytu. Tato nevědomost žalobce však nic nemění na tom, že šlo o pobyt neoprávněný, přičemž žalobce měl povinnost si informace o náležitostech pobytu zjistit včas.
31. Dle soudu lze mít také jisté pochybnosti o pravdivosti výroků žalobce ohledně důvodů jeho pobytu v ČR. Žalobce sdělil, že do ČR jel za účelem návštěvy přátel dne 15. 12. 2026, nicméně jsou zde různé další tvrzené skutečnosti, které tomuto sdělení neodpovídají. Ke dni výsledku 9. 1. 2026 měl žalobce pobývat na ubytovně a zároveň sdělil, že chtěl již brzy odcestovat na Slovensko, jen co mu zavolají ohledně práce, kdy dodal, že nyní je tam továrna uzavřená a není práce. Žalobce v ČR mohl sice opravdu pobývat nejen za účelem návštěvy známých, ale patrně zde hodlal nakonec zůstat do doby, než bude možné se opět pracovně vrátit na Slovensko, kdy z jeho tvrzení plyne, že tomu tak mohlo být na časově blíže neodhadnutelnou dobu. Žalobcovy údajné plány na brzké vycestování z ČR tak nelze přeceňovat, kdy nadto neměl zajištěno ani pobytové oprávnění na Slovensku, kdy z odpovědi ze Slovenska vyplynulo, že mu bylo během řízení o správním vyhoštění v ČR doručováno rozhodnutí ve slovenské věci. Žalobce také sdělil, že důvodem, proč nechce opustit ČR, je potřeba financí, neboť jinde není práce. Přitom rovněž vypověděl, že má peníze našetřeny ještě ze Slovenska, z toho měl financovat zdejší pobyt. Na jinou otázku však následně odvětil, že peníze na vycestování nemá, čímž opět zpochybnil své předchozí tvrzení. Žalobce se sice v ČR nedopouštěl trestné činnosti, ale vedle neoprávněného pobytu, který by i sám postačoval k důvodnosti správního vyhoštění, poukázal žalovaný na přestupkové jednání žalobce – záznam ze dne 30. 3. 2025 z evidence Policie ČR. Bez významu rovněž není ani fakt, že žalobce do ČR před příjezdem 15. 12. 2025 přicestoval ještě v říjnu 2025, tedy již v době po skončení platnosti slovenského víza. Zároveň soud považuje za podstatnou skutečnost, že žalobce během správního řízení neuvedl a neprokázal, že by vycestoval z ČR, jestliže tvrdil, že zdejší pobyt je jen návštěva.
32. K námitce, že mohlo být postupováno cestou § 50a zákona o pobytu cizinců, který by představoval mírnější řešení, kdy dle žalobce mělo být zváženo, že správní vyhoštění bude mít za důsledek zmaření získání slovenského pobytového oprávnění soud uvádí, že žalobce v době pobytu v ČR neměl žádný pobytový titul, proto naplnil příslušnou skutkovou podstatu správního vyhoštění. Správní orgány neměly v jeho věci důvod postupovat mírněji, neboť vedle tvrzené slovenské žádosti nebyly zjištěny žádné skutečnosti, které by měly odůvodnit takovou mírnější cestu. Ostatně ani sám žalobce takové řešení správnímu orgánu nenavrhl ve svém odvolání, kde pouze uvedl, že nebyla zohledněna slovenská žádost, což však není pravdou, soud již výše uvedl, že správní orgány se slovenskou žádostí řádně zabývaly. Žalovaný nemohl na námitku vznesenou až v žalobě ve svém rozhodnutí reagovat.

Ve vyjádření k žalobě soudu sdělil, že v případě vedení řízení o žádosti o pobytové oprávnění v jiném státě má takový stát provést vyhledávání v Schengenském informačním systému a případně konzultovat situaci se státem, který pořídil do systému záznam, k tomu odkázal na čl. 25 Schengenské prováděcí úmluvy. Žalovaný dále sdělil, že výsledek žádné žádosti nelze předvídat, v ČR žalobce pobýval bez pobytového oprávnění, řízení na Slovensku bylo zastaveno – dle sdělení ze Slovenska, u žalobce nebyl veden záznam o odeprání vstupu. Soud ze správního spisu zjistil, že dne v rámci dotazu ze dne 28. 3. 2026 se správní orgán dotazoval slovenské strany mj. na to, zda bylo již rozhodnuto o žádosti žalobce na Slovensku, zda tam má nějaké pobytové oprávnění a zda má být ponechán záznam SIS, k čemuž bylo odpovězeno, že řízení bylo zastaveno, pobytové oprávnění žalobce nemá a záznam je potřeba ponechat.

33. Správními orgány byla taktéž dostatečně zhodnocena kritéria dle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Podle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců *rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince*. Podle § 174a odst. 1 téhož zákona *při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí*. Žalobce nesdělil ani nebyly zjištěny žádné skutečnosti, které by svědčily o jakékoli nepřiměřenosti v tomto směru. Žalobce zmínil, že v ČR nemá žádný majetek, nemá sjednáno zdravotní pojištění. Sdělil, že zde žádné vazby nemá, jeho rodinní příslušníci žijí v Uzbekistánu. Tedy sám žalobce tímto vyloučil, že by mohly být jeho rodinné vazby vycestováním z ČR jakkoli dotčeny. Do ČR měl dle svých slov přicestovat navštívit známé.
34. Co se týče námitky, že nebyly zjišťovány dopady rozhodnutí do budoucna, soud uvádí, že z povahy věci rozhodnutí o správním vyhoštění je jisté, že bude mít vždy jisté negativní dopady na cizince i do budoucna. V případě žalobce však nebylo zjištěno, že by tyto dopady měly být nepřiměřené. Žalobci nebude bráněno se po uplynutí zákazu vstupu opět dostat do schengenského prostoru.
35. Nebyly zjištěny žádné překážky vycestování žalobce do Uzbekistánu.
36. Ze shora uvedených důvodů soud neshledal žalobní námitky důvodné, a proto žalobu proti rozhodnutí žalovaného zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
37. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Pokud svým významem kasační stížnost podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost (§ 104a odst. 1 s. ř. s.).

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 1.6. 2026

Mgr. Kamil Tojner, v. r.
soudce